

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315202243
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4315202243.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a Mgr. Erika Németha, v právnej veci žalobkyne: B. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX F. M. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a o zaplatenie 1 207,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/114/2015 - 103 zo dňa 27. 07. 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 11C/114/2015 - 103 zo dňa 27. 07. 2017 v napadnutej časti I. výroku potvrdzuje a v časti II. a III. výroku ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice napadnutým rozsudkom určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo 8500015360 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 17. 09. 2012 je neplatná (I. výrok). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 1 207,22 eura s príslušenstvom do 3 dní od dňa právoplatnosti rozsudku (II. výrok) a žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu (III. výrok).

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa v podanej žalobe žiadala, aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo 8500015360 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným 17. 09. 2012 je neplatná. Žiadala tiež, aby súd stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 348,51 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný mal uzavrieť so žalobkyňou ako spotrebiteľkou 17. 09. 2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500015360, na základe ktorej bol zo strany žalovaného žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1 500,00 eur. Žalobkyňa sa na základe predmetnej úverovej zmluvy mala zaviazat' v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura vrátiť žalovanému istinu úveru spolu s poplatkom za poskytnutý úver, t. j. súhrne uhradiť žalovanému sumu vo výške 3 375,54 eura. Ročná úroková sadzba úveru mala podľa predmetnej zmluvy predstavovať 70,01 %. Žalobkyňa taktiež so žalovaným uzatvorila 17. 09. 2012 Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov dlžníka č. 8500015360, ktorú je podľa názoru žalobkyne nutné považovať za neplatnú. K uzatvoreniu predmetnej zmluvy o úvere medzi žalobkyňou a žalovaným malo dôjsť na základe akceptácie návrhu žalobkyne žalovaným zo dňa 17. 09. 2012. V rovnaký deň bolo žalobkyni zo strany žalovaného doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500015360. Žalovaný si týmto postupom nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 129/2010 Z. z., čoho následkom je neplatnosť samotnej zmluvy. Žalobkyňa poukázala na to, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona

o spotrebiteľských úveroch musí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere a nepostačuje uvedenie náležitostí vo formulári zmluvných podmienok, prípadne karte klienta a už vôbec nie v oznámení o schválení úveru, ktoré je zo strany žalovaného doručované až následne po ich pristúpení k zmluve (ako to bolo aj v tomto prípade). Nedošlo tiež k poskytnutiu informácií žalobkyne zo strany žalovaného o druhu spotrebiteľského úveru a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Samotný proces uzatvorenia predmetnej zmluvy, pri ktorej spotrebiteľ zasiela podnikateľovi formulárovú žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, v ktorej sa nachádzajú časti, ktoré môže vyplniť spotrebiteľ v časti, ktoré následne doplní podnikateľ, boli súdmi SR vyhlásené za neprehľadné, za rozporné s platnou a účinnou právnou úpravou. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s názorom žalobkyne o neplatnosti samotnej zmluvy o úvere z dôvodu jej neplatného uzatvorenia medzi žalobkyňou a žalovaným, žalobkyňa poukázala na to, že z ustanovení úverovej zmluvy vyplýva, že odplata za poskytnutý úver predstavuje 70,01 % ročne. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 70,01 % ročne z poskytnutých prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanovené limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Taktiež samotné uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500015360 je nutné považovať za neplatné. Takáto dohoda uzavretá na základe a v súvislosti s úverovým vzťahom, vopred formulovaná, žalovaným vzorovo vypracovaná a podpísaná pri uzatvorení samotnej spotrebiteľskej zmluvy s možnosťou jej neskoršieho samovoľného vyplnenia žalovaným, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle už skôr citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. V predmetnom prípade nedošlo k individuálnemu dojednaniu neprijateľnej podmienky v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka „za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“ Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola žalovaným vopred formulovaná, predložená na podpis žalobkyňi bez možnosti zmeny jej obsahu, resp. možnosti akejkoľvek jej úpravy zo strany žalobkyne. Popri úverovej zmluve teda spotrebiteľ zabezpečil v prospech žalovaného svoj záväzok krajne nevýhodným spôsobom, a to: Dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorá umožnila žalovanému postihnúť majetok spotrebiteľa na základe zmluvy o úvere (neplatnej v časti odplaty), a to bez akejkoľvek kontroly platnosti a prijateľnosti zmluvných dojednaní. Samotné zabezpečenie záväzku žalobkyne ako dlžníka vopred podpísanou dohodou o zrážkach zo mzdy bez vyplnenia dlžnej sumy a určenia presných pravidiel pre jej určenie, predstavuje neprimeranú a neprijateľnú požiadavku poskytovateľa úveru, teda v tomto prípade žalovaného. V dôsledku uvedeného môže žalovaný na základe svojej neobmedzenej vôle vymáhať od žalobkyne dlh, ktorý neexistuje, resp. aj plnenie, na ktoré nemá žalovaný relevantný právny nárok. Bez akéhokoľvek obmedzenia tak stavia žalobkyňu do pozície, kedy táto stráca právo disponovať s jeho príjmom ako s vlastným majetkom a to bez právneho základu.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Namietal neodôvodnené závery žalobkyne týkajúce sa § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal na to, že žalobkyňa bola riadne informovaná o základných náležitostiach a o parametroch úveru, o ktoré následne požiadala, a to oboznámením sa s tzv. predzmluvným formulárom - štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, mohla zväziť pre ňu výhody, nevýhody a následne sa už na základe predzmluvného formulára rozhodnúť, či požiadala o úver. Žalovaný poukázal na to, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu jej uzavretia upravená v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť, s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné, a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu), je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období v hodnote 44 - 47 %. Za podstatné prevýšenie je pritom možné považovať také, ktoré prevyšuje hodnotu priemernej RPMN v danom období o viac ako 25 %; k tomu v tomto prípade nedošlo. Žalovaný namietal aj závery o absencii náležitosti zmluvy - konečnej splatnosti úveru. Poukázal na to, že z hľadiska § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísované. Z článku 7 ods. 7.1. zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje

jeho neoddeliteľnú súčasť. Zmluvná sloboda účastníkov zmluvy zaručuje nielen právo uzavrieť zmluvu s určitým obsahom, ale aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, ako a čím bude zmluva tvorená a pod. Obsah zmluvy je možno určiť aj s odkazom na iné ustanovenia. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je časť akceptačného prejavu veriteľa spolu s bodom 6 zmluvy o revolvingovom úvere. Údaj o konečnej splatnosti úveru vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sa uvádza dátum splatnosti poslednej splátky. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyjadruje pritom v otázke konečnej splatnosti úveru skutočnosť, ktorá plynie z bodu 5 a bodu 6 samotnej zmluvy. Žalovaný poukázal na to, že dohoda o zrážkach zo mzdy je zabezpečovacím prostriedkom pohľadávky. V čase jej vzniku, ktorý je spojený so vznikom zmluvy, je prirodzeným postupom obozretnosti každého veriteľa predchádzať situácii, aby nedochádzalo k majetkovej strate spôsobenej nielen neskoršou insolventnosťou protistrany, ale v prvom rade porušením povinnosti splniť svoje záväzky. Dojednania zabezpečenia (vecného, napríklad záložné právo, zabezpečovací prevod práva k hnuiteľným veciam, alebo osobného - ručenie, spoludlžníctvo a pod.) právna úprava logicky predpokladá a pripúšťa; napokon aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, že súčasťou formulára štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere bude informácia o všetkých formách zabezpečenia úveru. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola a stále je zabezpečovacím prostriedkom, ktorý nie je ani vylúčený z oblasti spotrebiteľských úverov, ale súčasne je s účinnosťou od 01. 05. 2014 aj osobitne regulovaný. Javí sa preto nelogické tvrdenie žalobkyne o tom, že dohoda o zrážkach zo mzdy odporuje svojím účelom zákona, ak zákonodarca ako jediný oprávnený na reguláciu právnych vzťahov prostredníctvom prijímania právnych noriem upravoval pre oblasť spotrebiteľských vzťahov dohodu o zrážkach zo mzdy. Žalovaný poukázal na to, že formulárová podoba dohody o zrážkach zo mzdy neznamena jej neplatnosť, a že individuálne dojednanie ako esenciálna požiadavka platnosti tohto právneho úkonu žiadnym právnym predpisom stanovená nebola. Dôvodom neplatnosti nemôže byť to, že vykonávaniu zrážok zo mzdy nepredchádza nejaké súdne rozhodnutie. Toto nevyplýva zo žiadnej právnej normy. Účel dohody o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút a právny úkon stanovuje zákon. Žalobkyňou tvrdený rozpor s účelom zákona sa z podanej žaloby nedá identifikovať, ale súčasne ani objektívne nejestvuje. Zabezpečenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy na základe dohody o zrážkach zo mzdy bolo v čase uzavretia dotknutej dohody o zrážkach zo mzdy (a stále je) prípustné. Záver žalobkyne, podľa ktorého by dohoda o zrážkach zo mzdy mala byť neprijateľnou podmienkou, je v rozpore s § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Uznesením č. k. 11C/114/2015 - 48 zo dňa 03. 02. 2017 súd pripustil zmenu žaloby takto: Súd pripúšťa zmenu žaloby tak, že petit žaloby znie: Určuje sa, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500015360 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 17. 09. 2012 je neplatná. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 669,99 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia a s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa uviedla, že žalobu mení, nakoľko jej boli vykonané zrážky zo mzdy o ďalšiu sumu 321,48 eura.

5. Uznesením č. k. 11C/114/2015 - 79 zo dňa 16. 06. 2017 súd pripustil zmenu žaloby pokiaľ ide o zaplatenie peňažnej sumy takto: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eura spolu s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 348,51 eura od 21. 02. 2015 do zaplatenia, s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 321,48 eura od 10. 09. 2015 do zaplatenia a s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 537,23 eura od 22. 04. 2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500015360 dňa 17. 09. 2012. Zmluva je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzavretá medzi žalovaným ako dodávateľom, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyni ako spotrebiteľke spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľky spojené so spotrebiteľským úverom. Na daný zmluvný vzťah sa vzťahuje právna úprava spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Súd pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobkyne považoval za rozhodujúce predovšetkým zistenie, či úver poskytnutý žalovaným žalobkyni možno považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.

Súd preto zisťoval, či zmluva má podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z.. Súd nepovažoval podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. za splnenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to uvedenie údajov o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Obsahuje len uvedenie výšky splátok, termínov ich splatnosti, avšak nevyplýva z nej výška, počet, termíny splátok osobitne na istinu, osobitne na úroky a osobitne na poplatky, ako to vyžaduje citované zákonné ustanovenie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - údaj o konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Významom citovaného ustanovenia je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho si bude plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere takýto údaj neobsahuje. Nie je preto právne významné, že dátum poslednej splátky úveru 14. 04. 2016 je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru, keďže už v zmysle bodu 13 zmluvy riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nemôže už ako jednostranný právny úkon obsiahnutý v osobitnej listine mať vplyv na obsahové náležitosti zmluvy. Súd poukazoval tiež na to, že nemožno považovať za splnenú podmienku podstatnej náležitosti zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvedenie RPMN, keď žalobkyňa uvádza v bode 5. zmluvy RPMN ako predpokladanú a vo výške 70,01 %, kým žalovaný v bode 6. uvádza RPMN s konkrétnou výškou 65,18 %. Absentuje preto zhodné uvedenie RPMN, čo má rovnaké právne účinky, ako keby tento údaj zmluva neobsahovala. Nemožno považovať za správne ani uvedenie RPMN v bode 6. zmluvy 65,18 %, keď ročná úroková sadzba úveru je uvedená sumou vyššou 70,01 %. RPMN totiž má zohľadniť aj celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie: podľa písm. i/ ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, podľa písm. g/ celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; ... Uvedený údaj o výške RPMN z tohto hľadiska nemožno považovať za správny a určitý, čo má rovnaké právne účinky, ako keby tento údaj zmluva neobsahovala. Pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/, j/ zákona č. 129/2010 Z. z. sa považuje poskytnutý úver za úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov už len v prípade absencie jednej z uvedených podstatných náležitostí.

Pretože úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalobkyni vznikla povinnosť na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500015360 uzavretej 17. 09. 2012 vrátiť žalovanému poskytnutý úver v sume 1 284,25 eura, t. j. sumu žalobkyni v skutočnosti vyplatenú, bez úrokov a bez poplatkov. Žalobkyňa žalovanému zaplatila celkom 2 491,47 eura, t. j. sumu vyššiu o 1 207,22 eura. Suma 1 207,22 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie prijaté žalovaným bez právneho dôvodu, preto je povinný bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať. Žalobkyni podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 vety prvej Občianskeho zákonníka vznikol nárok, aby žalovaný jej zaplatil z titulu vydania bezdôvodného obohatenia 1 207,22 eura, nakoľko túto sumu žalovanému zaplatila bez právneho dôvodu.

Súd preto stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 207,22 eura. Žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením v tejto sume, nakoľko napriek výzve žalobkyne dlh jej neuhradil. Žalobkyňa si úrok z omeškania z jednotlivých súm uplatnila od dňa nasledujúceho po konci lehoty poskytnutej žalobkyňou žalovanému na splnenie dlhu na dobrovoľné plnenie. Žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného plnenia zo sumy 348,51 eura, 321,48 eura, 537,23 eura, a preto súd priznal žalobkyni úrok z omeškania z uvedených súm od dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie uvedenej vo výzvach zo dňa 16. 02. 2015 (výzva na plnenie 348,51 eura do 20. 02. 2015) zo dňa 20. 08. 2015 (výzva na plnenie 669,99 eura - z toho 321,48 eura do 10. 09. 2015) zo dňa 18. 04. 2017 (výzva na plnenie 537,23 eura do 21. 04. 2017).

7. Žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ CSP na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, pretože rozhodnutie o určovacej žalobe odstráni právnu neistotu žalobkyne v otázke oprávnenosti vykonávania zrážok z jej mzdy.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná pre jej neurčitost', pretože v nej nie je určitým spôsobom uvedená výška pohľadávky, ktorej

uspokojenie má byť zabezpečené touto dohodou. V čase uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečená pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, aby dlžník mohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom uvedeného zabezpečovacieho prostriedku. Podľa článku II. dohody o zrážkach zo mzdy strany dojednávajú dohodu o zrážkach zo mzdy, prípadne z iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka k zabezpečeniu pohľadávok spoločnosti uvedených v článku I. tejto dohody. Z čl. I. tejto dohody vyplýva, že ide o pohľadávku, ktorú žalovaný bude mať (má) voči žalobkyni, ktorá vznikne tým, že spoločnosť poskytne žalobkyni dlžníkovi č. 8500015360 čiastku vo výške 1 500 eur, a že pohľadávky spoločnosti voči dlžníkovi zabezpečené touto dohodou sú tvorené úverom vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých dlžníkovi, príslušenstvom (revolvingu/ov), prípadne uplatnenými zmluvnými pokutami, nákladmi, ktoré spoločnosti preukázateľne vznikli v súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov. Z takto vymedzenej pohľadávky nevyplýva konkrétne, v akej výške celkove má byť zabezpečená pohľadávka žalovaného. Súd preto považoval dohodu o zrážkach zo mzdy za neurčitý právny úkon, ktorý je pre neurčitosť neplatný podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Dohoda o zrážkach zo mzdy i keď bola osobitne uzatvorená a podpísaná, predstavuje formulárovú dohodu, vopred pripravenú žalovaným a žalobkyňa preto nemohla ovplyvniť jej obsah. Zmluvné dojednania v dohode o zrážkach zo mzdy tak nemožno považovať za individuálne dojednané. Ukončenie zrážok zo mzdy je závislé od jednostranného prejavu žalovaného, písomného ohlásenia žalovaného o tom, že pohľadávky sú splatené. Žalobkyňa, pokiaľ sa so žalovaným na tom písomne nedohodne, nemá možnosť ovplyvniť trvanie zrážok zo mzdy, keďže podľa dohody o zrážkach zo mzdy nemá možnosť dohodu vypovedať, odstúpiť od nej alebo iným spôsobom ju jednostranne ukončiť. Dohoda o zrážkach zo mzdy tak predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, keď umožňuje žalovanému bez súdnej kontroly vymôcť od žalobkyne aj plnenia, na ktoré, príp. na ich časť, mu nárok nevznikol a neumožňuje žalobkyni jednostranne zmluvný vzťah so žalovaným ukončiť za situácie, keď výška pohľadávky v dohode o zrážkach zo mzdy nie je určitým spôsobom dojednaná, príp. sa stala spornou. Ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, ktorá je neplatná s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

8. Z právneho hľadiska súd posúdil vec podľa § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54, § 37, § 415 ods. 1, 2, § 551 ods. 1, 2, 3, § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnej žalobkyni ich priznal proti žalovanému v celom rozsahu.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahuje určité vymedzenie zabezpečenej pohľadávky. Táto dohoda obsahuje jednoznačné vymedzenie toho, že zabezpečuje záväzok žalobcu (dlžníka) splatiť úver a jeho príslušenstvo na základe konkrétnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný nesúhlasí ani s tým, že by úver zo zmluvy mal byť bezúročný a bez poplatkov. V tomto smere poukazoval na právne závery NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Z uvedených dôvodov žalovaný napadol i závislý výrok o náhrade trov konania.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy považuje za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). V tejto súvislosti poukazovala i na konkrétnu rozhodovaciu činnosť súdov, čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl. 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS zo dňa 22. 12. 1986.

K absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere poukázala na rad konkrétnych rozhodnutí súdov. Žiadala preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

12. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, t. j. pred 01. 07. 2016 (konanie vo veci začaté dňa 18. 02. 2015).

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379, § 380 CSP) a dospel k záveru, že v časti I. výroku napadnutého rozsudku je potrebné tento výrok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a v časti II. a III. výroku podľa § 389 písm. b/ a c/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku vopred oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu (§ 219 ods. 3 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd preto musí preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie len v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného (§ 380 ods. 1 CSP) a po prejednaní veci sa v časti I. výroku stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a konštatuje správnosť jeho dôvodov bez toho, aby ich opakoval (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti vydaného rozsudku v tejto časti odvolací súd poznamenáva, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500015360 zo dňa 17. 09. 2012 je uzatvorená na osobitnej listine a nie ako súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, prípadne ako súčasť všeobecných obchodných podmienok poskytovateľa úveru, z čoho nemožno automaticky usúdiť, že bola naplnená zákonná podmienka individuálneho zmluvného dojednania medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Z jej obsahu je zrejmé, že išlo o vopred dodávateľom pripravený formulár, do ktorého sa vpisovali konkrétne údaje o dlžníkovi v nadväznosti na poskytnutý revolvingový úver, pričom z obsahu tejto dohody nevyplýva osobitná možnosť dlžníka ako spotrebiteľa vylúčiť uzatvorenie takejto dohody, prípadne poskytnutá možnosť v dodatočnej lehote vylúčiť právne účinky takéhoto dojednania napríklad jednostranným odstúpením od dohody, prípadne inou formou upravená možnosť spotrebiteľa prijať či neprijať takúto dohodu, prípadne meniť obsah tejto dohody. Toto nebolo zo strany žalovaného žiadnym dôkazom relevantne vyvrátené, čo nasvedčuje správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie, že táto dohoda o zrážkach zo mzdy nebola so žalobkyňou ako spotrebiteľkou individuálne dojednaná, žalobkyňa nemala možnosť ju svojou vôľou vylúčiť ani nepodpísať bez toho, aby jej súčasne nebol poskytnutý úver. Už samotné dojednanie, ktoré bolo spotrebiteľovi vnútené mimo jeho vôľu a mimo jeho vedomosť, a ktoré zásadným spôsobom znevýhodňuje jeho postavenie v prípade ak sa dostane do omeškania s riadnym splatením úveru, možno považovať za dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to výrazne v neprospech spotrebiteľa. Dohodou o zrážkach zo mzdy si veriteľ zabezpečil účinný právny nástroj na vymoženie svojho nároku voči dlžníkovi závislého výlučne len na jeho iniciatíve a jeho jednostranných tvrdeniach. Je na vôli veriteľa, kedy a či vôbec predloží zamestnávateľovi dlžníka dohodu o zrážkach zo mzdy a v akej výške sa bude domáhať vykonávania zrážok z jeho mzdy na základe nejudikovaného titulu. Dlžník pritom nemá možnosť zabrániť vykonávaniu zrážok inak ako iniciovaním súdneho konania, v ktorom prostredníctvom neodkladného opatrenia dočasne zabráni výkonu zrážok a následne bude v konaní vo veci samej namietat' platnosť a zákonnosť predloženej dohody o zrážkach z jeho mzdy, t. j. či uzatvorená dohoda o zrážkach zo mzdy obstoí podľa kritérií upravených v § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka (predovšetkým danosť vôle a vedomosti dlžníka uzatvoriť takýto dvojstranný právny úkon, existencia jeho súhlasu a vôle s vykonávaním zrážok) alebo či takúto klauzulu je nutné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve; taktiež, že takáto dohoda je právnym prostriedkom veriteľa na vykonávanie núteného plnenia od dlžníka, na ktorý ale nemá veriteľ zákonný nárok. Všetky uvedené okolnosti nasvedčujú tvrdeniu, že dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy v rozpore so spotrebiteľským právom (za predpokladu absencie jeho individuálneho dojednania s možnosťou spotrebiteľa takéto dojednanie vylúčiť alebo ho ovplyvniť, bez náležitého a pre spotrebiteľa zrozumiteľného vysvetlenia a poučenia o dôsledkoch a zo zákona vyplývajúcich následkoch uzatvorenia takejto dohody), je jednoznačne zmluvným dojednaním spôsobujúcim značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to výrazne v neprospech spotrebiteľa, pretože je spôsobilé zásadným spôsobom a v rozpore so zákonom zasiahnuť do jeho majetkových a osobných pomerov tým, že mu

nie je umožnené v plnej miere disponovať so svojím príjmom plynúcim mu z výkonu zamestnania alebo povolania.

K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné dodať, že aj čl. 6 Smernice Rady R 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Vychádzajúc zo skutočnosti, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu má spotrebiteľský charakter podľa § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné urobiť záver, že aj na dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorou bolo zabezpečené plnenie z uvedenej úverovej zmluvy, sa vzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. V tomto kontexte samotná dohoda o zrážkach zo mzdy môže vyvolať určitú nerovnováhu v postavení spotrebiteľa a veriteľa, keďže inštitút zrážok zo mzdy neprímerane uľahčuje veriteľovi vymoženie svojej pohľadávky aj v časti, v ktorej je založená na nekalých podmienkach. Veriteľ je vo výhodnejšom postavení, pretože môže jednoducho vymôcť aj také čiastky, ktoré sa zakladajú na nekalých zmluvných podmienkach, pričom spotrebiteľ musí vynaložiť značné úsilie na to, aby získal takto zaplatené prostriedky späť a môže byť od takéhoto postupu odradený neprímeranými nákladmi a ťažkosťami.

17. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti I. výroku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

19. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, a ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

20. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí.

21. Citované ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zakladá dôvodnosť odvolania a povinnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Súčasťou práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako záruka toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Účastník má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto aj § 220 ods. 2 veta druhá a tretia CSP stanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov.

22. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o revolvingovom úvere (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z.), v dôsledku absencie údajov o presnej výške, počte a termínoch splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.), dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.), ako aj

nesprávne a neurčité uvedenie údajov o výške RPMN, čo má mať rovnaké právne účinky, ako keby tento údaj zmluva neobsahovala (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.).

Či možno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov ak neobsahuje členenie splátok, rezonuje v rozhodnutiach tak súdov prvej inštancie, ako aj odvolacích súdov, pričom ich rozhodovacia činnosť je v tejto otázke rozdielna. Touto otázkou sa vo svojich rozhodnutiach zaoberal aj Najvyšší súd SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 uviedol, že § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Tento záver odôvodnil tým, že v úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Od dodávateľov nemožno v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Paragraf 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice. V tomto rozhodnutí poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, v ktorom sa uvádza, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí ešte dodal, že zákonom z 12. 10. 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Týmto sa do budúcnosti odstráni doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. V tomto smere bolo preto poukázanie žalovaného v podanom odvolaní na eurokonformný výklad ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. po vydaní rozsudku Súdneho dvora vo veci C- 42/2015 vecne správne.

Na rozdiel od právneho názoru súdu prvej inštancie odvolací súd považoval údaj o počte 42 splátok úveru splatných v 14. deň. v mesiaci za dostatočný na to, aby z neho bolo možné ustáliť konečnú splatnosť úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery rozsudku Súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C - 42/15, ktorý poskytuje výklad smernice 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch, čím dochádza k proeurópskemu výkladu aj zákona č. 129/2010 Z. z. Ak teda zmluva obsahuje informácie, na základe ktorých je možné zistiť, kedy dôjde k splateniu dlhu, aj keď tam konkrétny dátum uvedený nie je, nemožno to považovať za rozpor so zákonom a aplikovať § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. že poskytnutý úver by sa z tohto dôvodu považoval za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN, keď žalobkyňa uvádza v 5. bode zmluvy RPMN ako predpokladanú a vo výške 70,01 %, kým žalovaný ju v 6. bode uvádza v konkrétnej výške 65,18 %. Absentuje preto zhodné uvedenie RPMN, čo má mať rovnaké

právne účinky, ako keby zmluva tento údaj neobsahovala. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa podala žiadosť o poskytnutie úveru dňa 12. 09. 2012 a žalovaný na základe jej žiadosti schválil úver dňa 17. 09. 2012. Piaty bod zmluvy predstavuje žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru a šiesty bod obsahuje údaje schváleného úveru. Obidva body obsahujú sumu poskytnutého úveru 1 500 eur, počet splátok 42, mesačnú splátku 80,37 eura, celkovú čiastku úveru 3 375,54 eura a ročnú úrokovú sadzbu úveru 70,01 %. V žiadosti je uvedená predpokladaná RPMN 70,01 % a v schválení úveru je RPMN 65,18 %. Pokiaľ súd prvej inštancie na základe tejto nehody dospel k záveru o absencii ďalšej z podstatných náležitostí zmluvy, ktorú zákon sankcionuje bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru, jeho rozhodnutie nebolo správne. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že napriek konštatovaným rozdielom v RPMN bolo potrebné skúmať jej dojednanú výšku, ktorá by mala predstavovať celkové osobné náklady spotrebiteľa, ktorými sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní, poplatkov akéhokoľvek druhu platených spotrebiteľom, ktoré sú veriteľovi známe. Pokiaľ je žalovaný toho názoru, že RPMN vypočítaná v zmluve je správna, musí svoje tvrdenie preukázať predložením jej matematického výpočtu, z ktorého bude zrejmé, čo do celkovej výšky úveru započítal.

23. Nesprávny skutkový záver súdu prvej inštancie ohľadne úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/, j/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzavretia, nevyhnutne viedol súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu záveru, že z dôvodu absencie týchto údajov v úverovej zmluve je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový. V intenciách tohto nesprávneho právného záveru už súd prvej inštancie obsahu úverového vzťahu nevenoval náležitú pozornosť, v dôsledku čoho svoje rozhodnutie v tomto smere ani dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. výroku a s ním súvisiaceho III. výroku podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

24. Úlohou súdu prvej inštancie bude v naznačenom smere opätovne vo veci rozhodnúť, presvedčivo sa vysporiadať s podstatnými skutkovými a právnymi tvrdeniami sporových strán a vec právne posúdiť tak, aby bolo z jeho rozhodnutia zrejmé, ako k výroku dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).